

Trideset let GRS Jezersko

Pod severnimi ostenji Grintovcev so pripravili osrednjo slovesnost ob obletnici samostojne poti.

ANA JAGODIČ DOŽAN

Jezersko – Jubilej so člani Gorske reševalne službe (GRS) Jezersko praznovali v družbi bližnjih, sokrajanov, kolegov iz drugih gorskih reševalnih služb, predstavnikov organizacij, s katerimi se prepleta njihovo delo, posameznikov, ki so pustili pečat na njihovi poti, in z mislijo na člane, ki jih ni več med njimi. Izgubili so jih sedem, med njimi Luko Karničarja, ki je po besedah dolgoletnega predsednika Andreja Karničarja posebej zaslužen za prve in nadaljnje korake »družčin«, ki jo povezuje in žene misel nuditi pomoč. Vesel je, da je ostala skupaj

tudi po nesreči na Okrešlju, v kateri sta umrla Luka in njegov namestnik Rado Markič, in da je dobila nove moči, ki

pomagati sočloveku v stiski nekaj osrečujočega v življenju za prav vsakega gorskega reševalca. »Naj bo tako še

V treh desetletjih je zgodovino društva pisalo nekaj več kot 40 članov. Povzeli so jo na razstavi, v zborniku, s katerim so se na slovesnosti zahvalili za prehojeno pot (tako reševalcem kot sopotnikom), in v dokumentarnem filmu, ki med drugim vključuje edinstven posnetek ustanovnega občnega zbora 29. maja 1992.

po njegovem mnenju vlivajo optimizem za nadaljnje uredničevanje poslanstva.

Sedanji predsednik Primož Šenk je v kratkem, a jedrnatem nagovoru dejal, da je priložnost in zmožnost

naslednjih trideset let,« je dodal poleg zahvale za vso podporo.

Zbrani v dvorani Korotan so prisluhnili tudi Gregorju Dolinarju, predsedniku Gorske reševalne zveze

Slovenije, ki je ocenil, da je bila odločitev za samostojno delovanje prava – do leta 1992 so bili namreč Jezerjani člani kranjske službe. Opaža, da je GRS Jezersko tesno vpeto v lokalno okolje, kar se kaže tudi pri ozaveščanju planincev in posledično pri številu nesreč. Ob tem je kolegom priznal izjemno pripravljenost, ki v kombinaciji s tekmovalnostjo kroji turnosmučarske preizkušnje in druga tekmovanja ter vodi do uspehov.

K obuditvi spominov je na praznovanju obletnice prispeval še kvartet Jutro, saj je s pesmijo dopolnil tudi začetek poti domačih gorskih reševalcev.

Od dojenčka do odraslega

V Medvodah poteka sklop petih brezplačnih srečanj za starše. Želijo si znova zgraditi zdrav skupnost, ki si pomaga tudi pri vzgoji otrok.

MAJA BERTONCELI

Medvode – V Medvodah je pred kratkim začela delovati Iniciativa za duševno zdravje Medvode. Povezali so se z javnim zavodom Sočotje Medvode in organizirajo sklop petih srečanj za starše, ki so brezplačna. Poteka jo ob sobotah z začetkom ob 18. uri v Klubu Jedro v Medvodah.

Prvo je bilo 5. novembra za obdobje dojenčka z naslovom Tukaj sem in jokam, ker me drugače ne slišite! (A. Radšel), drugo 12. novembra z naslovom Moja ključna leta – mami in oči, ne zamudita jih (N. Tramte), v soboto, 19. novembra, bo tema obdobje predšolskih otrok in prve triade Mami, oči, stresa me stres, pomagajta mi! (A. Adam), 26. novembra Na pomoč, izgubil a sem stik, otroka mi je ugrabil telefon! o osnovnošolskih in zaslonih (A. Radšel in K. Kos) in 3. decembra Mat, fotr, če se priklopita name, vaju strse elektrika ... če se ne, tavam v temi (K. Kos), srečanje za obdobje od mladostnikov do mladih odraslih. Prijave sprejemajo na mladina@zavodsotocje.si.

»V Inicijati za duševno zdravje smo usmerjeni predvsem v normalizacijo duševnega zdravja otrok in mladostnikov. Odrasli smo

tisti, ki moramo zanje narediti zdrav prostor, zato so srečanja namenjena prav staršem,« pojasnjuje Ksenja Kos iz Inicijati za duševno zdravje Medvode. Jedro njihovega delovanja je organizacija zdrave skupnosti, kar je bilo poudarjeno že na prvem srečanju.

»Nek afriški rek pravi, da je potrebna vas, da vzgoji otroka, kar pa v naši današnji družbi ne obstaja več. Zato je danes nam težje. Naša sodobna vas je splet, ki ponuja nešteto praznih odgovorov, na policah trgovin je nešteto izdelkov, ki bi jih naš otrok 'moral' imeti ... Ne potrebuje vsega tega. V sodobni vasi se zgodi, da so marnice osamljene. Pomembno je, da se trudimo nazaj zgraditi vas in skupnost, kakršna je bila nekoč, zato so tudi pomembna srečanja za starše, ki jih organiziramo, da se pogovarjamo, si pomagamo ...« je poudarila Anja Radšel, ki je aktivna v Inicijati za duševno zdravje Medvode in je tudi pediatrinja v Zdravstvenem domu Medvode.

Ksenja Kos je še povedala, da če se odrasli dobro počutimo v svojem telesu, bomo dobro poskrbeli tudi za otroke.

»Na takšnih srečanjih se začne graditi skupnostna podpora, ki je pomembna.«

Ekipa GRS Jezersko in najbližji člani (na fotografijah), ki so prisotni v spomilih. / Foto: GRS Jezersko

Bombo na Innsbruck, 22. del

JANEZ KUNŠIČ

Nekega pomladnega dne v letu 1944. Takrat je bil moj dom v »Klosterkasserne« v Innsbrucku na Tirolskem. Nič hudega mi ni bilo, če me ne bi na vsakem koraku spremljala zavešt, da gredo h kraju še zadnje priprave za odhod na »Ostfront«. Čeprav je vojna trajala že zelo dolgo, mesto skoro ni bilo bombardirano. Morda se je temu imelo zahvaliti umetni zameglitvi, ki so jo ob lepem vremenu naredili ob vsakem zračnem alarmu? Morda pa so zavezniški prizanašali temu mestu zaradi splošnega razpoloženja Tirolcev, ki ni bilo naklonjeno Hitlerju in njegovim idejam? Sicer pa skoro ni minila noč, da ne bi sirene s tistim do kosti segajočim zavijanjem prebudile

meščanov, da so hiteli v pripravljena zaklonsišča. V malih kovčkih so nosili s seboj tisto, kar jim je bilo najdragocenejše. Saj niso vedeli, ali bodo ob vrnitvi svoje domov še našli cele. Posebno so ob tem trpeli starci in otroci. Ljudje so bili živčno do kraja izčrpani in v nemoči in obupu so se dogajale stvari, ki jih je težko opisati ... Vojaki smo v mesto, t. j. v kasarno, hodili samo spat in jest. Drugače smo vedno bili kje zunaj mesta, kjer je nevarnost bilo manj. Največ smo hodili v prijazni »Reichenau«, na pobočju precej višje nad mestom. Tako tudi tistega dne. Spet so se oglasile sirene, ki so napovedovale prived »sovražnih letal«. Iz planjave smo se brž umaknili v gozd. Od tam smo opazovali veliko jato težkih jeklenih ptičev, ki so prileteli od juga

in nadaljevali let proti severu. Silno brnenje motorjev je pretresalo ozračje. Protiletalski topovi so bruhalni ogenj proti letalom, ki so v lepem gosjem redu letela nad mostom. Mi smo z višine zunaj mesta opazovali vse to. Večidel smo bili samo Slovenci. Z veseljem smo ugotavljali, da topovi ne dosegajo ciljev nad seboj. Letala so mirno nadaljevala svoj let, kot da se nič ne dogaja. Med nami je bila tudi peščica Nemcev in pri nekaterih od teh je razpoloženje seveda bilo drugačno. Jeklena jata je kmalu preletela vrhove Hafelekara in se skrila napadom in našim očem. Sirene v mestu to oznanile konec nevarnosti. Pa ne za dolgo. Prav tam, kjer so se prej letala skrila za gore, so se spet pokazala na povratni poti. Sirene so jih naznanile šele

takrat, ko smo jih mi že videli. Obramba z zemlje jih je z vso silo začela obstreljevati. Opazovali smo jih. Nenaodoma se je iz enega od letal pokazal nekakšen blisk. Ali je to bil signal ali morda zadetek iz topa – ne vem. V istem trenutku je v zraku čudno završalo. Videli smo, da se je od jate nekaj odrgalo in se v poševnem padu približevalo zemlji. V naslednjem trenutku je mesto pod nami zadrželo v silovitih eksplozijah. Zakril ga je oblak dima in prahu. Topovi so utihnili in jekleri ptiči so olajšani težkega bremena pospešili svoj let. Po kratkem času, ko se je dim in prah nad mestom že poлег, je izza gore priletelo še eno letalo. Zapoznemo in gotovo poškodovano. Letelo je počasneje in dokaj nizko. Vse protiletalsko orožje se je usmerilo

vanj. Naenkrat se je iz letala pokazal dim. Spremenilo je smer in letelo proti švicarski meji. Kmalu zatem se je za letalom pokazala bela pika. Nato še druga in tretja. Pet smo našli vseh. To so bila rešilna padala članov posadke. Brž potem, ko je odskočil peti letalec, se je letalo nagnilo proti zemlji. Končalo je v ognju in razbitinah na pobočju Serles. Naša večina smo želeli in upali, da se je onim petim posrečilo priti v Švico ... Komaj se je končala opisana tragedija, že se je na isti poti pokazalo še eno letalo. Tudi to je bilo gotovo poškodovano in doletela ga je enaka usoda kot prvo. Tudi iz tega se je s padali rešilo pet mož, toda to se je zgodilo ne tako daleč od mesta. Za njimi so se zapodile motorizirane nemške »reševalne ekipe«. Naša četa

se je vrnila v mesto. Takoj so nas poslali na bombardirano območje. Šli smo v reševalno akcijo. »Bomba preproga« je padla na stanovanjske hiše, pa na železniško progo in cesto proti Brennerju. Ni bilo težko ugotoviti, da so bile bombe namenjene glavni železniški postaji, le odvrgli so jih majhne neprežno. Pogled na zadeto področje je bil strašen. Hiše v razvalinah, proga in cesta raztrti, iz debelih vodovodnih cevij drlavoda ... Jaz sem z nekaj tovariši prišel v neki mlin. Tam k sreči kakega požara ni bilo in tudi ne človeških žrtev. V glavnem smo reševali žito in moko, kar smo prinašali v prostore, ki so še imeli streho, da bi v primeru dežja ne bila škoda še večja.

(Se nadaljuje)

UTRINKI IZ MOJIH DNI